

متن پرسش

با سلام و ادب: جمله ای دیدم از بزرگان عالم عرفان که فرموده بود: به جانم قسم! آن که خود را از کتب عقلی و صحف عرفانی که دستهای نورانی آن ها را اهدا نموده است، دوری کند، مانند تمهید القواعد، شرح قیصری بر فصوص الحکم و شرح العیون فی شرح العیون و مصباح الانس و شرح محقق طوسی بر اشارات و اسفار و شفا و فتوحات مکیه، همانا خود را از فهم خطاب محمدی -ص- (قرآن) دور کرده است و جان خود را از نیل به سعادت قصوایش محروم ساخته است. سوالم این است پس: حال محرومان بیچاره که دیگر نه حوصله دارند و نه لیاقت آن شاملشان می شود و فقط آرزوی آن را دارند، چه می شوند؟ از طرفی مگر راه رسیدن به فهم خطاب محمدی فقط همین کتاب ها هستند؟ انسان درس نخوانده ای که در کش و قوس زندگی و تقدیر، سعی می کنند در مدار شکر و حسن ظن و توکل بماند، و در ظاهر سخت دنیا، از یاد خدا غافل نشود که درس را عملی می گذرانند، چه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این سخنان در جای خود درست است و حقیقتاً آن آثار، حامل معارف ارزشمندی می باشند. با این همه از آن جمله حضرت امام نباید غفلت کرد آن جایی که متذکر می شوند وقتی جوانان ما در بستر حضور تاریخی انقلاب اسلامی قرار گرفتند، « ناگهان با يك جهش برق آسای معنوی و روحی با دست رحمت حق تعالی از منجلابی که برای آنان با دست پلید استکبار جهانی که از آستین امثال رضا خان و محمد رضا خان و دیگر سرسپردگان غرب یا شرق تهیه دیده بودند، نجات یافته و یکسبه ره صد ساله را پیمودند و آنچه عارفان و شاعران عارف پیشه در سالیان دراز آرزوی آن را می کردند، اینان ناگهان به دست آوردند و عشق به لقاء الله را از حد شعار به عمل رسانده و آرزوی شهادت را با کردار در جبهه های دفاع از اسلام عزیز به ثبت رساندند و این تحول عظیم معنوی با این سرعت بی سابقه را جز به عنایت پروردگار مهربان و عاشق پرور نتوان توجیه کرد.» این جا است که باید به راهی فکر کرد که حضرت امام «رضوان الله تعالی علیه» در مقابل ما گشودند. البته این راه نیز بدون عرفانی که در تفسیر سوره حمدشان به میان آوردند، کامل نمی شود. موفق باشید